בִּטְחוֹנִי בְּצוּרִי

הוא אוצרי

גליון שבועי לאמונה, בטחון, וכל מה שמקרב יהודי לאביו שבשמים

פרשת וישלח תשפ"ז

גיליון 241

בס"ד. לבקשת הצטרפות, שליחת סיפורים ותגובות:

מרדכי הכהן מלאכי, ביתר עילית

5834817@gmail.com * תא קולי 073-2490589 * לפניות בפקס 02-5003608 * לקבלת הגיליון בפקס 02-3132641 קוד גיליון 0026

גלות של מקל כביסה

הר"ר שמעון קרפמן אחיסמך - לוד

ביום חמישי נסענו לחתונה שערך גיסי בעיר בית שמש. מכיוון שהחתונה הסתיימה בשעות הלילה המאוחרות, והאפשרות של נסיעה בחזרה אל ביתנו שב**אחיסמך** בשעה 2.00 בלילה - ולחזור אחר כך **לשבת שבע ברכות בבית שמש** - לא באה בחשבון, התחלנו בחיפוש אחר דירת אירוח לליל שישי ולשבת. לאחר חיפושים ומאמצים לא מבוטלים, זכינו למצוא דירה מצוינת שהתאימה בדיוק לצרכים שלנו ברחוב בן איש חי שבשכונת חפציבה.

בסמוך לכניסת השבת ירדנו לרכוש עבור הילדים מעט מיני מתיקה לעונג שבת שבין הסעודות, וביניהם **שקית פופקורן** אותה פתחנו עוד קודם שבת. לאחר שטעמו ממנה קמעא, עמדנו בפני בעיה קטנה: לא היה ברשותנו אמצעי **לסגור** את השקית כדי שהפופקורן יישאר טרי. סיירנו בדירה ומצאנו **אטב כביסה בודד**, שבאמצעותו סגרנו את השקית, והכל בא על מקומו בשלום.

במוצאי שבת, בעת הלחץ להספיק את האוטובוס בחזרה לביתנו באחיסמך, ארזנו את החפצים בחופזה, ונעלם מעינינו פרט קטן: שכחנו להסיר את מקל הכביסה מהשקית, **והוא נארז יחד איתנו ונדד את כל הדרך אל ביתנו.**

כשהגענו לאחיסמך וגילינו שהמקל כביסה קיים בנו **מצוות לוויה**, התחלנו לטכס עצה ולחשוב איך נחזיר אותו לבית שמש. יכולנו להתקשר אל בעלי הדירה שבוודאי ימחלו על כך, אבל לא היה נכון בעינינו לבקש מחילה ממי שנבצר ממנו לסרב... לבסוף סיכמנו שביום שני, שבו אנחנו מתכננים להשתתף בשמחת שבע ברכות, נעביר אותו חזרה עם **החתן**, שדירתו נמצאת ממש **באותו בניין** שבו התארחנו בשבת.

הבאנו איתנו את האטב בחזרה, תוך כדי שאנחנו סונטים בעצמנו על הבטלנות שלנו ועל כל הטרחה המיותרת לחלוטין שגרמנו לעצמנו, עבור מקל כביסה פשוט שנגרר מהכא להתם ומהתם להכא, והכל בשביל חצי שקית פופקורן...

אולם כשהגענו לאירוע השבע ברכות ביום שני התברר ששום דבר איננו בכדי. באולם שבו התקיימה השמחה, **המחיצות באולם לא הספיקו** כדי לכסות את כל אורכו של החלל. לצורך השלמת המחיצה השתמשנו בכמה מפות שחורות שהיו לנו כרזרבה, אך הן **החליקו** ללא הפסקה ולא הצליחו להיתפס היטב על גבי המחיצות. באותו רגע **נזכרתי במקל הכביסה** שמסרתי לחתן ממש לפני האירוע. ביקשתי ממנו את המקל, **ובעזרתו תפסנו את המפות בצורה מושלמת**, כך שעמדו יפה בצייתנות מלאה לאורך כל האירוע, ויכולנו לברך בהידור "שהשמחה במעונו".

או אז הבינו הנוכחים כי כשמקל כביסה אחד, עושה מסע ארוך כל כך בין ערים ובניינים, אין זו טעות בעלמא, וכי אין "**טעות**" בעולמנו, **לכל יש סיבה ומטרה, כולם מרועה אחד נתכנו!**

גלות עם מגילת קהלת

הר"ר יעקב הלוי ירושלים

מעשה בידידי ר' אלחנן, ת"ח חשוב, אדם מכובד בעל זקן שיבה והדרת פנים, דמות מוכרת ומוערכת בשכונתינו.

ערב חג הסוכות, התמודד ר' אלחנן עם ניסיון לא פשוט. במשך שנים רבות קבע לו מקום להתפלל בבית כנסת ליטאי שכונתי שבו כמה עשרות מתפללים. לאחרונה חלק מהמתפללים הקבועים העתיקו את מגוריהם לפריפריה בעקבות צאצאיהם שנישאו, ובית הכנסת נקלע לקשיים כלכליים. קומץ המתפללים הנותרים התפזרו גם הם, וביהמ"ד נסגר סופית. ר' אלחנן מצא עצמו נאלץ להתפלל בבית כנסת חסידי, עם נוסח ומנהגים שלא הסכין להם מעולם, סוג של גלות לכפרת עוונות...

אמר ר' אלחנן לעצמו: אם נגזרה עלי "**מעין גלות**", ניחא, אקבלנה עלי באהבה. אוכל לוותר על כל הרגלי ומנהגי, אסתגל לומר יוצרות ולהקשיב למנגינות מתארכות ולא מוכרות, אבל על דבר אחד לא אוכל להתפשר: **הקריאה של מגילת קהלת מתוך מגילת קלף כשרה.** אחד הדברים היקרים ללבם של חניכי ישיבות ליטא הוא קריאת כל ההפטרות והמגילות בברכה, מתוך מגילה כשרה הכתובה על קלף.

אמר ר' אלחנן לעצמו: בזאת נחמתי, את זה אוכל להותיר לעצמי לפליטה. הרי בית הכנסת נסגר. אביא עמי איפה מבית הכנסת את - מגילת הקלף היקרה ולמתפללים הקבועים לא יפריע שאני אעלה ואקרא את המגילה בברכה. טלפון קצר לגבאי ביהכנ"ס, והתוכנית לכאורה סגורה.

אולם, זמן קצר לפני החג, הוא מקבל לפתע טלפון מאשה אלמנה שבעלה המנוח **תרם בזמנו את מגילת קהלת לבית הכנסת.** כעת, משנסגר בית הכנסת, היא מבקשת לקבל את המגילה חזרה לרשותה, כיוון שהיא שייכת למשפחה.

ר' אלחנן מצא את עצמו במצב עדין. מצד הדין אין לאלמנה כל זכות על המגילה, שהרי המגילה נתרמה כדין, אולם ליבו לא נשא אותו **לצער אלמנה** כדי להדר במצוה. למרות האכזבה

*סדר פרסום הסיפורים נקבע אך ורק על פי **הרגשת הלב** בעת חתימת הגיליון. עדיפות ניתנת **לסיפורים מוקלדים** הכוללים **פרטים אמיתיים** ומלאים.*

הצורבת והחשיבות הגדולה שהיתה למגילה הזו בעיניו, הוא החליט לוותר. הוא אף טרח לשגר לה את המגילה בחזרה לביתה, בידיעה שהוא עושה את הדבר הנכון כדי לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו.

לאחר מעשה, בשיחה בין ר' אלחנן לבנו המתגורר בקרית ספר, הוא סח לו את אשר על לבו, על תקוותו שנגוזה, וכי הוא נותר ללא מגילת קלף לקראת החג הקרב ובא.

עברו יומיים. הבן מתקשר אליו ואומר לו: "אבא, תקשיב, יש כאן אברך, חבר טוב שלי שיש ברשותו מגילת קלף להשאלה, והוא מוכן לתת לך אותה בשמחה רבה. אף שליח כבר איתרתי שיוכל להביאנה אליך לירושלים לקראת החג!"

האב השמח מיהר לקבל את המגילה. כששליח הביא אליו את המארז, הוא פתח את הקופסה בלב פועם - ועיניו התפלבלו בתדהמה: האם אכן רואות עיניו נכוחה? היתה זו **אותה מגילת קהלת עצמה** שרק לפני ימים אחדים הוא מסר לאלמנה מתוך גבורת נפש!

האלמנה, העבירה את המגילה לבנה, שלא היה זקוק להם בחג. וכך, דרך סיבוב מופלא של השגחה עליונה, זכה ר' אלחנן לוותר על המגילה לשם שמים, לקיים את המצווה בשלמות ובמאור פנים, ובסופו של דבר - **לקרוא בחג באותה מגילה עצמה, כאילו לא נפרד ממנה מעולם.**

אמרו: מי שלא שמע מגילת קהלת מפי ר' אלחנן בחג הסוכות של האי שתא, **לא ראה שמחת יום טוב מעולם!**

בעקבות הנכתב:

אחרי חג הפסח הובא פה סיפור דומה שבו הוזכרה קריאת **מגילת שיר השירים** בפסח ע"י הרה"צ ר' **יצחק משה ארלנגר** שליט"א.

קיבלתי אז תגובה אישית מרגשת מבנו הר"ר **יוחנן** שליט"א **אשר היום יום שני וישלח הוא משיא את בנו למז"ט בשעטומו"צ**, והזמן גרמא לצטט אותה כלשונה:

"אני לא יודע אם אתה בכלל הבנת מה שכתבת!!! **שיר השירים בשבת חול המועד זה לכאורה אחד מהשיאים של השנה.** אשתקד זכיתי להיות **ה'משפחה'** שתשהה בחג הפסח באשדוד לצד אאמו"ר שליט"א, ואכן **נוכחתי בשיר השירים הנזכר...**

אני מתחיל לבכות... רק בהזכרי באאמו"ר קורא בקול געגועים:

שִׂימֵנִי כַחוֹתָם לִבֶּךָ כַּחוֹתָם עַל־זְרוֹעֶךָ כִּי־עַזָּה מָוֶת אַהֲבָה קָשָׁה כִשְׁאוֹל קִנְאָה רְשָׁפֶיהָ רִשְׁפֵּי אֵשׁ שַׁלְהֶבְתְּי־ה: מַיִם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת - הָאַהֲבָה וּנְהָרוֹת לֹא יִשְׁטְפוּהָ אִם־יִתֵּן אִישׁ כָּל־הוֹן בֵּיתוֹ בָּאַהֲבָה בּוֹז יָבוּזוּ לוֹ

וכל הנוכחים מרגישים בחוש את דברי האור החיים הק' עה"פ **"ואהבת את ה":**

בשם זה העיר הלב לבחינת אהבת הטוב... **כי כל הנפש אשר יוכיח שם זה למולה - אין ערבות בכל הנבראים שיכנס אליו בערך הנשתוו, וזה לך האות: אומרו** (שה"ש, ה): **"נפשי יצאה בדברו"**

אה, אשרינו שזכינו!

בברכת **מזל טוב לבבית לר' יוחנן ולאביו הרה"צ** שליט"א

תהילים במקום סעודה

הר"ר
דוד בר"א בידרמן
ביתר

לפני כשנה, לקראת ההילולא קדישא של הרה"ק **ה"בת עין"** זי"ע החל ביום **י"ב בכסלו**, קיבלה רעייתי שיחה טלפונית. הקול מעבר לקו שאל: **"האם הגעתי אל הרבנית בידרמן?"** רעייתי אישרה זאת, שכן אף שהמתקשרת התכוונה לרבניתו של הרה"צ רבי **אלימלך בידרמן** שליט"א, הרי שבזכות עבודתה הברוכה בתחום קירוב רחוקים דבק גם בה השם **"הרבנית בידרמן"**.

האשה מעבר לקו שהזדהתה בשם **גב' צילה**, ביקשה לשתף בסיפור מרגש: שנה קודם לכן, בשנת תשפ"ה, היא התקשרה למערכת "קול הלשון" והאזינה לדברי **בעל דרשן פלוני**, שסיפר גדולות ונצורות **בשם הרה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א** על אנשים העורכים סעודות לכבוד יומא דהילולא של רבינו **ה"בת עין"** ונושעים בישועות מופלאות.

לאחר אותה דרשה ניגשה אליו אשה אחת ושאלה את שאלתן של בנות צלפחד: **למה נגרע?** הרי אשה אנכי, ואין לי למי לערוך ולהגיש סעודה כזו, ומה אעשה איפה כדי שלא אתנשל מסגולה יקרת ערך זו?

הציע לה הדרשן, שתאמר בכל יום **פרק תהלים אחד** לעילוי נשמת מורנו **ר' אברהם דוב ב"ר דוד זי"ע** ובזאת תיוושע בס"ד.

לגברת צילה, היו בביתה **שלושה ילדים** מבוגרים הממתינים לזיווגם. הבת הבכורה סבלה **ממום חיצוני** כלשהו, שגרם לעיכוב השידוך שלה, ומתוך כך נתעכבה השיירה כולה. החליטה הגב' צילה לקבל על עצמה לומר בכל יום **שלושה פרקי תהלים:**

פרק **א'**, פרק **ק"נ**, ופרק **נוסף** מאמצע הספר, זאת לזכות שלושת ילדיה.

והישועה אכן לא אחרה לבוא:

בחג הפורים התארסה הבכורה בקול מצהלות, וחתונתה התקיימה **בל"ג בעומר.**

מיד לאחר **חג הפסח** התארס הילד **השני**, וחתונתו נערכה **בחודש אלול.**

לקראת ראש השנה **התארסה הבת השלישית**, ומיד בתחילת החורף יצאו לתור אחר **אולם** עבור חתונתה.

במהלך החיפושים התגלע סוג של ויכוח בין הצדדים לגבי היום בשבוע: צד החתן העדיף יום הרחוק משבת, כדי שיוכלו להכין **"שבת חתן"** כראוי, כמנהג עדות המזרח ואילו צד הכלה העדיף דווקא יום הקרוב לשבת, שבו אומרים לכה דודי לקראת **כלה...** עוד הם מתדיינים ביניהם, ועד שהגיעו לידי פשרה על יום מסוים, התקבלה הודעה מבעלי האולם כי התאריך המדובר נתפס ע"י אחרים, והם נאלצו לחפש אולם אחר, מרוחק מעט.

כנהוג באולמות מסוג זה, כל החישובים והבירורים נעשו על פי הלוח **הלועזי**, והתאריך **העברי** כלל לא הוזכר. רק לאחר שסגרו סופית את החוזה עם האולם, פנו לבדוק מהו התאריך העברי כדי לרשום אותו בהזמנות, ומה מאד הופתעו לגלות כי יום **החתונה השלישית** חל בדיוק ביום **י"ב בכסלו - יומא דהילולא קדישא של הבת עין זי"ע!**

רעייתי ששמעה את הסיפור התרגשה מאד ושיתפה בסיפור זה את **הרבנית של ר' אלימלך שליט"א**, והיא העבירה את הדברים לבעלה הדגול. מששמע זאת ר' אלימלך, נענה ואמר כי אמירת תהלים היא אמנם דבר נשגב ומרומם מאוד, אך עיקר **העניין הסגולי של הבת עין פועל דווקא על ידי נתינת סעודה**, וגם

*י"ג כסלו תשפ"ז **.כל הזכויות שמורות**. אין להעתיק תוכן לפרסום, ללא קבלת אישור מפורש, למעט פרסום הגליון במתכונתו המלאה.*

בגיליון מובאות עובדות בדוקות ומדויקות בלבד ככל שידי מגעת בס"ד, ללא כל תוספת. בחלק מהמקרים שונו השמות על פי דרישת הנוגעים בדבר.

נשים יכולות בהחלט לערוך סעודה לעילוי נשמה, וכנראה הדרשן הנכבד לא דייק בהוספה זו... אמנם, גודל תמימותה ואמונתה של האשה היא שעמדה לה לפעול את הישועה השלימה!

14 שנה של הסתר

יעקב אבינו ע"ה נחבא בישיבת שם ועבר **ועסק בתורה ללא שינה במשך 14 שנה.**

מתעוררת השאלה: מדוע פרט כל כך מהותי בתולדותיו אינו מופיע בתורה כלל?

הסבר נפלא שמעתי בשם מורנו הגאון רבי חיים וייס שליט"א, רבה הדגול של ביתר:

אין מעלה גדולה יותר עבור יהודי, מאשר ללמוד תורה במשך 14 שנה - מבלי שאף אדם בעולם יידע על כך!

השתתפתי השבוע בהלוויה של ת"ח יחיד במינו, שזכיתי להיות תלמידו בשיעור ג' ישי"ג, הרה"ג ר' **אלחנן ברלין**, חתנו של מרן **הגרי"ש אלישיב** זצ"ל.

<u>מעט מאורחות חייו המופלאות:</u>

כל ימיו אמר תיקון חצות בישיבה על הארץ. אח"כ למד **מלפני עלות השחר ועד שעות מאוחרות בלילה**, בחיוניות של בחור צעיר, כשהוא **מעוטר בתפילין** כשהן מוסתרות תחת כובעו. עד **יומו האחרון**, בגיל **91**, התפלל שחרית עם **הנץ החמה**.

היה עונה מיד על כל שאלה בכל חלקי התורה, והותיר אחריו **מאות אלפי דפים** של חידושים מוקלדים **בכל מקצועות התורה**, נגלה ונסתר.

כמה **חודשים**! אחרי שיצא לאור **הירושלמי החדש של עוז והדר**, שלח לעורכים בטובת עין את סט הירושלמי שלו, כשהוא מעוטר בשפע הערות ותיקונים **בעומק העיון**.

היה **מהמאחרים לצאת מהשבת**, וכל מוצ"ש, כשהגנרטור כבה בזמן ר"ת, ראוהו לומד **בפתח הבניין בעמידה** לאורם הקלוש של פנסי הרחוב, אף **כשכבר היה בן 90**!

לא טעם לפני תפילה **אפילו מים**. גם בטרם עלות השחר החמיר בכך, שמא איננו בקיאים מספיק בשעת העלות. גם בסוף ימיו, **אחרי טיפול רפואי מורכב**, הוא סירב לשתות מים **לפני ערבית**, והמתין **4 שעות** כשפיו יבש, עד שהתאושש והיה מסוגל לצעוד לביהכנ"ס ולהתפלל!

בשר **עוף**, **הודו** או **ביצים** לא באו לפיו.

קונה היה **אתרוגים מהודרים באלפי שקלים**, ובסוכות **שהה בסוכה כל החג**, ואפילו בשעת התפילה, נכנס לבהמ"ד רק לברכו ולשמו"ע **וחזר לסוכה.**

טרם כל ברכה, היה חולץ מפיו את **שיניו התותבות** לקיים את הכתוב: **"ימלא פי תהילתך".**

בשנותיו כמגיד שיעור, לא שתה **אפילו כוס מים בישיבה**, מחמת זהירותו היתרה משתיית **משקים מגולים.**

משך שנים התגורר בדירת **"דמי מפתח"**, ובהמשך רכש דירה על שמו **רק כדי שיזכה לקיים מצוות מזוזה בהידור** לכל הדעות.

לא נתן לאחרים לטרוח בעבורו. כל 25 שנות אלמנותו **דאג לעצמו בבישול ובקניות**, אף שבחיי רעייתו - לא הניחתו לעשות דבר. ברוב השבתות ויו"ט **סעד לבדו על שולחנו והמשיך בתלמודו**, למעט פורים וליל הסדר.

ואכן - משמים סייעוהו שגם בפטירתו היה בריא בגופו **וצלול בדעתו עד יומו האחרון**, קם כהרגלו לתפילת הנץ, ותוך **שעות ספורות** נלקח לבית עולמו.

אך החידוש שתפס אותי יותר מכל:

שמעתי ממנו שיעורים מדי יום במשך **שנה תמימה**, כ4 שנים ישבתי בביהמ"ד בסמיכות אליו בתוך ד' אמותיו ממש, **ולא ידענו אפילו שמץ מכל אלה, לא אני ולא חברי לספסל הישיבה! הכל נעשה בהסתרה גמורה, עם חיוך תמידי!** התייחסנו אליו בכבוד, כאל מג"ש מן המנין!

הדבר היחיד שאני כן זוכר ממנו **כהנהגה** מיוחדת וגם למדתיה ממנו, הוא שבימי **ראש חודש** היה מגיע עם **מגבעת מיוחדת לכבוד היום...**

שמעתי מידי"נ הג"ר **שלום הלוי מאנדל**, ששימש כמשיב בישיבה ונסע עמו בדרך לישיבה, שבדרך היה חוטף פרקי **משניות** בכל הזדמנות, ולפליאתו על הזמן שמקדיש לזה ענה לו: **"אין לכם מושג כמה נשמות ממתינות לזה".**

לעי"נ מו"ר הר"ר **אלחנן**
בהר"ר **אלכסנדר זיסקינד** זצ"ל

אדם רוצה "רב קו" שלו

הר"ר
חיים בני וייסמן
בית שאש

סיפר לי יהודי שנמנע מלהחזיק בכרטיס אשראי גם בימינו, בכדי שלא להגיע למצב שבסוף החודש **יזעקו** (<u>א</u> שר<u>א</u>יי) כשיגיע המועד לחיוב החשבון. יהודי זה הוא מרביץ תורה חשוב שמגיע מעיר אחרת, והוא משתמש בתחבורה ציבורית כדי להגיע לישיבה. והנה הוא שם לב שבדיוק **היום** פג תוקפו של המנוי **"חופשי חודשי"** בכרטיס ה"**רב קו" שלו**, ונבצר ממנו לעלות לאוטובוס...

מיודענו החל במסע חיפושים בביתו אחר שטר כחול של 200 ₪ וכפי שמזמרים כספינו ירבה **כחול... ואיננו.** הוא מוצא רק שטר ירוק ($) אשר יועצי הכלכלה רוחשים לו פוטנציאל להתחזק ולצמוח בעתיד הלא רחוק, אבל מה לעשות שהרב קו **הירוק** אינו נטען **בשטר ירוק**, ואין הזמן מתאים כעת למצוא מי שיפרוט את הירוקים. בצר לו הוא נשא תפילה לשמים שהקב"ה ישלח לו בדרך כבוד קצת מזומן, מבלי שיזדקק לרוץ ללוות ולזכור ממי...

והנה הוא יורד לבית המדרש ומן השמים הקרו לפניו את ידידו, **סוכן נסיעות** שלפני תקופה הזמין אצלו כרטיס טיסה, אך לא היתה ברשותו **ויזה** להיכנס לארה"ב (נצרך לבעלי דרכון **שאינו ביומטרי**) ולכן נבצר ממנו לטוס.

הסוכן מושיט לעברו **שטר כחול**, ואומר לו: "סך ה"עמלה" על חלק העבודה שלי ברכישת הכרטיס היה 200 ₪, אך אינני נוהג לגבות כסף מלקוח שלא טס לבסוף, **והרי שלך לפניך".**

א.ה. לעתיד לבוא, כתוב **ש"ייבטלו המועדות"** ויש שפירשו שזה נסוב על **ה"מועדי חיוב חשבון" בבנק** - לאלו שכל ימיהם משועבדים לשלם את כרטיסי האשראי, החשבונות השונים, והמשכנתא ל"**טפחות**" ומתפללים "הנה **טפחות נתת ימי**"...

הכרטיס נודד - עם נוסע בודד - ואני מתעודד

הר"ר
יוסף גרוס
בני ברק

בצום גדליה האחרון, יצאתי מבני ברק בקו 980 בדרכי לשפוך שיח **בציון הרשב"י במירון**. במקביל אלינו יצא לדרך אוטובוס נוסף בקו 980.

באמצע הדרך נשמעה לפתע **חבטה עזה**, ובעקבותיה החלו לעלות רעשים מחרידים מתחתית האוטובוס שהחל **מקרטע**. הנוסעים המודאגים הסבו את תשומת לבו של הנהג, ובחברה "נתיב אקספרס" הורו לנו לעצור בנקודה הקרובה, ולעבור שם לאוטובוס השני שיצא יחד איתנו.

אלא שכאן התעוררה בעיה: האוטובוס השני היה אוטובוס

*י"ג כסלו תשפ"ז **.כל הזכויות שמורות**. אין <u>להעתיק תוכן</u> לפרסום, ללא קבלת אישור מפורש, למעט פרסום הגליון במתכונתו המלאה.*

בגיליון מובאות עובדות בדוקות ומדויקות בלבד ככל שידי מגעת בס"ד, ללא כל תוספת. בחלק מהמקרים שונו השמות על פי דרישת הנוגעים בדבר.

"**תגבור**" שהופעל על ידי חברה חיצונית, ולנהג שלנו לא היתה כל דרך ליצור עמו קשר. והנה, כבר כאן האירה לנו השגחה הפרטית: התברר שרעייתו של אחד הנוסעים באוטובוס שלנו **פספסה** את האוטובוס הראשון ועלתה על האוטובוס השני. באמצעותה יצרנו קשר עם הנהג השני. ואכן, במחלף **בת שלמה** עצרו שני האוטובוסים, עברנו כולנו לאוטובוס השני, שב"ה היה חצי ריק ונותרו בו מקומות ישיבה בריווח "ויסעו ויחנו ויחליפו אוטובוס" והמשכנו לדרכנו לחיים ולשלום - לכיוון מירון.

זמן קצר לאחר שהמשכנו בדרכנו, הבחנתי לתדהמתי **שכרטיס האשראי שלי איננו**. שיערתי שהוא נשמט מכיסי באוטובוס הראשון, שכבר נותר הרחק מאחור בבת שלמה וצפוי **להשלח על גרר למוסך**. המחשבה הראשונה שעלתה בדעתי הייתה להתקשר מיד לחברת האשראי **ולבטל את הכרטיס**, אך רגע לפני שחייגתי אמרתי לעצמי: "מה עם **מעט השתדלות**? הרי אם אבטל כעת את הכרטיס, יחלפו ימים ארוכים עד שיונפק לי כרטיס חדש".

נזכרתי שדקות ספורות לפני שעליתי לאוטובוס רכשתי **אוזניות**, וייתכן שהכרטיס נותר שם בחנות. החלטתי לבדוק זאת תחילה, ורק אם יתברר שהכרטיס אינו בחנות - אבטל אותו. חייגתי לחנות כמה פעמים וקבלתי בתשובה "**מחמאות על סבלנותי**" וגם גילוי דעת, שנציגם ישמח לעזור **מיד כשיתפנה...** [ואל תאמר לכשאפנה אשנה - שמא לא תיפנה...] כך חייגתי כמה פעמים, ומענה – אין. משכך החלטתי להמתין מעט עם ביטול הכרטיס, עד שאוודא שהכרטיס לא נמצא באותה חנות. הוריתי איפה לחברת האשראי **להקפיא את הכרטיס ליום אחד** עד תום ההליכים...

בראותי שאזלה לה חובת ההשתדלות, הוצאתי את ספר התהלים ונתתי "**אַ שרַיי**" צעקה לאבינו שבשמים ממעמקי הלב, והתחלתי לקרוא פרק אחר פרק. לשמחתי, קו 980 עושה מסלול ארוך ומפותל. ובינתיים קיבלתי על עצמי לומר **תהילים ברציפות** עד שנגיע למירון.

בעודי שקוע באמירת התהילים, צלצל הטלפון שלי - ועל הצג הופיע מספרה של החנות מבני ברק, אך אני כבר הייתי עמוק באמצע השתפכות הלב לפני בוראי, וזה לא הזמן לענות לו עכשיו. התגברתי והחלטתי שאיני מפסיק באמצע אמירת התהילים שקיבלתי על עצמי, ואחזור אליו מאוחר יותר. המשכתי באמירת תהלים, **ויחנו בשזיפרונה**.

כשהגענו למירון וירדנו בתחנה, הוצאתי את הטלפון ועמדתי להתקשר לרעייתי תחי' כדי לעדכן שהגעתי בשלום. אלא שהייתי **בעיצומו של ספר שלישי שבתהילים**. אמרתי לעצמי: "חבל להפסיק באמצע ספר; אתעכב כאן ברחבת התחנה דקות אחדות, אסיים את ספר שלישי. לאחר מכן אתקשר לרעייתי להניח את דעתה, ואחר אעלה לציון".

חלפה כרבע שעה. בעודי ממתין בתחנה, בדיוק **ברגע שבו סיימתי את הפסוק האחרון של ספר שלישי** - מחליק אל הרחבה אוטובוס קו 980. ומוריד נוסע בודד.

אני מביט על האוטובוס, ומשפשפשף את עיני: היה זה **האוטובוס הראשון המקרטע שלנו**, שאותו עזבנו לאנחות בבת שלמה!

ניגשתי אל הנהג ושאלתי אותו: "איך הגעת לפה?!"

הנהג השיב כי בחברה הורו לו לנסוע לאט ובזהירות עד צפת, שם יכניסו את האוטובוס לטיפול.

"אם פניך מועדות לצפת, מדוע איפה נכנסת למירון?" הוספתי לשאול בפליאה.

"אל תשאל", השיב הנהג, "בדרך עלה לאוטובוס **נוסע אחד שיעדו למירון**, ולכן נכנסתי למירון כדי להוריד אותו בתחנה ולהמשיך לצפת!"

כמובן מיד שאלתי את הנהג: "אפשר לעלות לרגע לאוטובוס ולבדוק אם שכחתי את כרטיס האשראי שלי במקום שבו ישבתי?"

הנהג הסכים מיד. עליתי לאוטובוס, ניגשתי אל המושב שלי - והנה, על הרצפה, **מונח כרטיס האשראי שלי וממתין לי בשלווה!**

כששחזרתי את השתלשלות העניינים, עמדתי נפעם מול מארג ההשגחה הפרטית המופלאה שאבינו שבשמים טווה סביבי **כאשר ישא האומן את היונק**:

ראשית, עצם ההחלטה להישאר לבדי בתחנה במשך רבע שעה כדי לסיים את הספר השלישי - שכן האוטובוס נכנס למירון אך ורק כדי להוריד נוסע בודד ומיד יצא לדרכו, ואלמלא הייתי מתעכב שם **באותה דקה מדוייקת**, לעולם לא הייתי פוגש בו.

שנית, אותו **נוסע יחיד שעלה בדרך באופן בלתי מוסבר**, ובזכותו סטה האוטובוס ממסלולו לצפת **ונכנס לתחנה במירון**.

ומעל הכל - העובדה **שלא ענו לי בחנות** כשחייגתי אליהם ברגעים הלחוצים ההם, וההתגברות שלי **לא לענות להם** כשחזרו אלי באמצע התהילים: אילו הייתי משוחח עמם ושומע שהכרטיס אינו בחנות, הרי הייתי ממהר לבטל את הכרטיס בחברת האשראי, וגם מציאתו המופלאה במירון לא הייתה מועילה לי מאומה! **לטובתי נשברה רגל פרתי!**

הכול בהשגחה מדויקת להפליא, דקה אחר דקה, כדי שאבידתי תשוב לבעליה בשלום!

עקבות הנכתב - תוצאות בשטח:

"בלבבי" המתין לי 15 שנה

הר"ר
מרדכי הכהן שטראסר
מאנסי

באחד מימות השבוע פרשת חיי שרה התקשר אלי אדם אחד וסיפר לי שמצא ברשותו ספר ששאל ממני לפני כ-15 שנה, והוא מעוניין להחזירו. ביום רביעי הוא הביא אלי את הספר, וראיתי שמדובר **בספר "בלבבי משכן אבנה"** חלק א'. חשבתי לעצמי שאשאיר את הספר על השולחן כדי ללמוד בו בשבת אחר הצהרים. התפלאתי מה קרה עכשיו שלא קרה 15 שנה...

בשבת בבוקר, בתפילת שחרית, מסר לי חברי הרב שלמה הרשקוביץ שליט"א את הגיליון 'בטחוני', וכך לצערי נודע לי שהיום הוא **היום האחרון של השבעה של המחבר**! למדתי בספרו לעילוי נשמתו, וגם הבנתי מה קרה דווקא היום...

*י"ג כסלו תשפ"ז **.כל הזכויות שמורות**. אין להעתיק תוכן לפרסום, ללא קבלת אישור מפורש, למעט פרסום הגליון במתכונתו המלאה.*

בגיליון מובאות עובדות בדוקות ומדויקות בלבד ככל שידי מגעת בס"ד, ללא כל תוספת. בחלק מהמקרים שונו השמות על פי דרישת הנוגעים בדבר.